

Højesteret, saa er det dog vistnok uundgaaeligt, i alt Fald noget, at ændre Satterne i § 14, thi det vilde dog være meget uheldigt, om saa ubehdellige Sager virkelig skulde kunne indbringes for Højesteret. Ligesom derved den hele nye Behandling af de offentlige Politifager væsentlig vilde forstyrres, saaledes vilde det efter min fulde Overbeviisning end ikke være til Held for de Domsældte, der i de fleste Tilfælde ikkun vilde smigre sig med et falske Haab om igjennem Appellen at opnaae et gunstigere Resultat. Dernæst forekommer det mig heller ikke ganske passende, om Landets øverste Domsstol skulde indblandes i saa ubehdellige Sager som de, hvorom det her skulde gjælde, ligesom det endelig ogsaa maa erindres, at det er forbundet med meget betydelige Omkostninger at aabne en saa vid Afgang for Appel. Endnu skal jeg ved anden Afdeling af § 14 ikkun tiltræde den foregaaende Talers Erindring, at det ikke gaaer an at sætte Satterne for Appellen eens for den Domsældte og for det Offentlige; det Offentlige appellerer for gjennem Appellen at tilveiebringe et strengere Resultat, medens den Domsældte søger enten en Formildelse i Straffen eller Fristudelse; det stiller sig altsaa aldeles forskjelligt for disse to Parter, og man kan ikke for begge give Reglen eens. — Der er endnu kun eet Punkt, jeg skal tillade mig at berøre, nemlig Slutningen af § 1, hvor det hedder, at ingen enkelt Assessor af særligt Hensyn til den samlede Rets dømmende Forretninger bør fritages for Deeltagelse i Retspleien ved Afdelingerne, med andre Ord, at den bestaaende Tingenes Tilstand med en fast Førstvoterende skal ophæves. Der har været ført temmelig heftige Forhandlinger paa et andet Sted om dette Punkt, og det har viist sig, at den høitærede Justitsminister forsaavidt staaer i Opposition til Lovforslaget; jeg troer, at man fra begge Sider har lagt stor Vægt paa denne Bestemmelse, skjøndt jeg iøvrigt ikke kan nægte, at det efter min Formening er at gaae for vidt, naar den lovgivende Magt blander sig i dette indre Forhold, som bedst maa henlægges under Justitiarius, efter det næriere Kjendskab til Rettens Personligheder, som han

altid maa antages at besidde. Jeg skulde derfor være tilbøielig til enten at lade denne Slutningsbestemmelse udgaae eller, hvis det ikke er tilstrækkeligt efter Indholdet af § 8 i Forordningen 1845, da at ændre Bestemmelsen saaledes, at desangaaende ingen bindende Forskrift gives. Jeg kan i Forbindelse hermed ikke tilbageholde den Bemærkning, at hvis det virkelig skulde indrettes saaledes, som man synes at have tænkt sig det paa et andet Sted, at den 9de Assessor ikke skulde være fast Førstvoterende, men være stillet i et løst Forhold til alle Rettens Afdelinger, saa at han ligesom kom til at holdes i Reserve for det Tilfælde, at en af Dommerne i de enkelte Afdelinger maatte blive forhindret, saa troer jeg, at den nye Assessor, hvis Nødvendighed jeg forresten heller ikke finder saa indlysende, slet ikke vilde blive til nogen virkelig Nytte. Det kan naturligviis møde, at en enkelt Assessor kan være forhindret fra at lede Forretningerne i sin Afdeling; men derpaa raades der Bod ved, at en af de andre Assessorer midlertidig ogsaa tager sig af hans Hverv, ligesom det jo ogsaa vides, at Rettens Justitiarius selv er vant til at beskæftige sig paa denne Viis; men en Assessor i Reserve for Sygdomsforfald og deslige, en Assessor, som den ene Dag skulde være i den ene Afdeling og den anden Dag i den anden Afdeling, vilde være stillet saa forunderligt, at den virkelige Nytte, han skulde kunne tilføre Retten, ikke blot vilde være ringe, men snarere slet ingen. Er det erkjendt, at der er Trang til en 9de Assessor, saa stille man ham saaledes, at han virkelig kommer Retten til Nytte; men vil man ikke det, saa er det bedre slet ikke at beskikke ham. Det er vel muligt, at andre Punkter i Lovforslaget kunde fortjene Overveielse og maafee ogsaa Endringer, men jeg skal ikke i dette Dieblisk komme nærmere ind derpaa. Som det vil fremgaae af mine Udtalelser, tænker jeg mig ikke synderlig indgribende Forandringer uden netop med Hensyn til § 2, og ligesom det vist ikke vil være vanskeligt derom at forenes med den høitærede Justitsminister, tvivler jeg heller ikke om, at jo Enighed med Landstinget let vil kunne opnaaes.